

Σ ΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Λ. ΛΑΜΒΡΟΥ

ΨΥΧΗ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΥ

Ε ΠΙΔΡΟΜΕΙΣ, οί Γάλλοι αγωνιζόντουσαν νά κατακτήσουν τήν Κορσική. Μά τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν καθόλου εὐκόλο: οἱ ἥρωικοὶ Κορσικανοὶ, σάν ἓνας ἄνθρωπος, εἶχαν ἀρπάξει τὰ ὄπλα κ' ὑπὸ τὶς διαταγὰς ἐνὸς μεγάλου πατριώτη, τοῦ Πασκάλ Πάολι, ὄχι μόνον ἀντιστεκόντουσαν ἥρωικά, ἀλλὰ κ' εἶχαν προκαλέσει τὸν θαυμασμό κι' αὐτῶν ἀκόμα τῶν ἀντιπάλων τους μὲ τὰ κατορθώματά τους.

Ὡστόσο, ἀνάμεσα σ' ὄλη' αὐτὰ τὰ γενναῖα παιδιὰ τῆς Κορσικῆς ξεχώριζε ὁ Καζέλλα, ὁ ἥρωας τῆς ἱστορίας μας. Ὁ τρομερὸς αὐτὸς Κορσικανὸς εἶχε κλειστὴ τὸν πύργου τοῦ Μόντζι, πού ἐδέσποζε σ' ὄλη τὴν περιοχὴ γύρω, κι' ἀρνιόταν ἐπίμονα νά παραδοθῆ.

Ἡ πολιορκία τοῦ πύργου αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς Γάλλους τραβοῦσε μῆνες ὀλόκληρους τώρα κι' ὁ ἀρχηγὸς τῶν πολιορκητῶν, ὁ κόμης ντὲ Γκρανμαϊζόν, πού φοβότανε μήπως ἀπὸ στυνιὴ σὲ στιγμὴ φτάσουν ἐνισχύσεις στοὺς πολιορκημένους, ἀποφάσισε νά προτείνῃ στὸν Καζέλλα νά παραδοθῆ μὲ κάθε τιμῆ.

Ἀνέθεσε τὴν ἀποστολὴ αὐτὴ στὸ λοχαγὸ Βωντεμόν, ὁ ὁποῖος, συνοδευόμενος ἀπὸ ἓναν μόνον τυμπανιστὴ, τράθηξε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸν πύργου. Ὅταν ἔφτασε σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτὸν, ἔδωσε ἓνα λευκὸ πανὶ στὴν αἰχμὴ τοῦ σπαθιοῦ του, τὸ σήκωσε ψηλά καὶ περίμενε.

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν κι' ἔπειτα μιὰ λευκὴ σημαία ὕψώθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου. Μόλις τὴν εἶδε ὁ λοχαγὸς Βωντεμόν προχώρησε ἀκόμα περισσότερο, καὶ θάφτανε ὡς τὴν πόρτα του, ἂν δὲν ἀκούγε ἔξαφνα μιὰ μανιασμένη φωνὴ πού τοῦ φώναζε:

— Ἄλτ! Τίς εἶ;

— Ἀπεσταλμένος τῆς Αὐτοῦ Χριστιανικῆς Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου 15ου, ἀπάντησε ὁ Βωντεμόν.

— Καὶ τί μὲ θέλει ἡ Αὐτοῦ Χριστιανικῆς Μεγαλειότητος; Ξαναρώτησε ἡ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ Καζέλλα.

— Ἀνοίχτε τὴν πόρτα καὶ θὰ σὰς ἀνακοινώσω τὸ σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς μου.

— Ὅχι!... Αὐτὸ δὲν γίνεται!... Μιλῆστε ἀπὸ ἐκεῖ πού εἰσθε!

— Ἐχομε τὸν ἄνεμο κατὰμουτρα καὶ δὲν μπορούμε!...

Καὶ, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Βωντεμόν ἔξακολούθησε νά προχωρῆ.

— Ἐνα θῆμα ἂν κάνετε ἀκόμα, σὰς σκοτώνω! φώναξε ὁ Καζέλλα.

— Τί διαβολάνθρωπος! μουρμούρισε ὁ Βωντεμόν.

Καὶ φέρνοντας τὰ χέρια του γύρω ἀπὸ τὸ στόμα του γιὰ ν' ἀκούγεται καλύτερα, φώναξε δυνατὰ:

— Ὁ ἐξοχώτατος ἀρχιστράτηγός μας, κόμης ντὲ Γκρανμαϊζόν, θέλοντας ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀσκοπη αἰματοχυσία...

— Νὰ μιὰ ἀπροσδόκητη εὐαισθησία πού μου κάνει ἐμπῶσι, λοχαγέ!... τὸν διέκοψε ὁ Καζέλλα. Ἀπὸ πότε, ἀληθεια, γίνετε ἐσεῖς οἱ Γάλλοι τόσο τρυφεροὶ ἀπέναντί μας;

— Ἀπὸ τότε πού εἶδαμε πὼς ἔχομε δώδεκα κανόνια γιὰ νὰ ἐπιβάλλουμε σιωπὴ στὸ μοναδικὸ δικό σας καὶ πέντε χιλιάδες ἄνδρες γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴ φρουρὰ σας, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξεπερνᾷ τοὺς πεντακόσιους!... Μὰ ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτὰ... Δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ φλυαρήσω... Ἦρθα νά σὰς προτείνω νά παραδώσετε τὸν πύργου μὲ κάθε τιμῆ...

— Κι' ἂν ἀρνηθῶ;

— Τότε θὰ πάρουμε τὸν πύργου αὐτὸν διὰ τῆς βίας καὶ θὰ σὰς φερθοῦμε σάν νὰ εἰσαστε λησταί!...

— Ὡραία, λοχαγέ! Μὰ ὑποθέστε ὅτι μου ἔρχεται ἡ τρέλλα νὰ θάλω φωτιά στὴν πυριτιδαποθήκη καὶ νὰ τιναχτῶ στὸν ἀέρα μαζὺ μὲ τὸν πύργου...

— Δὲν μπορείτε νά τὸ κάνετε αὐτό!...

— Πῶς;... Δὲν μπορῶ;... Καὶ γιατί, παρακαλῶ;...

— Γιατί θὰ ἦταν ἀντίθετο πρὸς τοὺς νόμους τοῦ πολέμου, γιατί θὰ ἦταν βάρβαρο...

— Ἀλήθεια;... Ἄν καταλαβαίνω καλὰ τὴ λογικὴ σας, θὰ

ἔπρεπε, γιὰ νὰ μὴ θεωρηθῶ βάρβαρος, νὰ παραδοθῶ στοὺς πολιτισμένους ἄνθρώπους πού ἦρθαν στὸ νησί μας γιὰ νὰ καταπατήσουν τὴν ἐλευθερίαν μας; Ἔτσι δὲν εἶνε;

— Ἄς μὴν ἀλλάζουμε κουβέντα... Τὸ ζήτημα τώρα εἶνε τὸ ἐξῆς: Θέλετε νὰ ὑγιῆτε ἀπὸ τὸν πύργου μὲ ὅλες τὶς πολεμικὲς τιμὲς;... Ναι ἢ ὄχι;...

— Πρέπει νὰ ρωτήσω σχετικῶς τὸ συμβούλιό μου. Περιμένετε μιὰ στιγμὴ... Σὲ λίγο θάχετε τὴν ἀπάντησί μου...

Καὶ ὁ Καζέλλα, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, ἔξαφανίστηκε μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου. Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, τὸ κεφάλι του πρόβαλε πάλι πάνω ἀπὸ μιὰ ἔπαλξι.

— Τὸ συμβούλιο, φώναξε, δὲν μπορεῖ ν' ἀποφανθῆ ἂν δὲν γνωρίσῃ προηγουμένως τοὺς ὄρους σας.

— Διατυπώστε τοὺς σείς ὁ ἴδιος! ἀπάντησε ὁ Βωντεμόν. Ὁ στρατάρχης Γκρανμαϊζόν εἶνε διατεθειμένος νά παραχωρήσῃ ὅ,τι τοῦ περνᾷ ἀπ' τὸ χέρι του...

— Θαυμάσια!

— Φτάνει, ἐννοεῖται, νὰ μὴ φανῆτε πολὺ ἀπαιτητικὸς.

— Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνετε μόνος σας! ἀπάντησε ὁ Καζέλλα. Ἀκούστε λοιπόν... Πρῶτος ὄρος: ἡ φρουρὰ θὰ θῆ ἀπὸ τὸν πύργου ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν τυμπάνων τῆς, μὲ τὴ σημαία τῆς ξεδιπλωμένη, μὲ ὅλες τὶς τιμὲς τοῦ πολέμου.

— Δεκτός! φώναξε ὁ Βωντεμόν.

— Δεύτερος: Ἡ φρουρὰ θὰ διατηρήσῃ τὰ ὄπλα τῆς καὶ τὶς ἀποσκευές τῆς...

— Δεκτός!

— Τρίτος: Ὁ κ. στρατάρχης ντὲ Γκρανμαϊζόν θὰ μᾶς προμηθεύσῃ τὰ ἀπαραίτητα ἄλογα καὶ ἀμάξια γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν ἐν λόγω ἀποσκευῶν.

— Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ παραχωρήσω! φώναξε ὁ Βωντεμόν.

— Ἀντίο, τότε!... Ἄς ξαναρχίσουμε τὴ μάχη...

— Μὰ ὄχι!... Ὅχι ἀκόμα!... Μιὰ στιγμὴ, τί διάβολοι!... Τί ἀνυπόμονος ἄνθρωπος πού εἰστε! Ἀφήστε με νὰ μιλήσω στὸν στρατάρχη... Ἴσως νὰ δεχτῆ... Σὲ δέκα λεπτά θὰ ξαναγυρίσω...

— Μὲ τὴν ἄνεσί σας!... Δὲν εἶμαι βιαστικὸς!...

Ὁ στρατάρχης Γκρανμαϊζόν δίστασε λίγο, ὅταν ὁ λοχαγὸς Βωντεμόν τοῦ ἀνακοίνωσε τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ Καζέλλα. Ἄγνοοσε τὴ δύναμι τῆς φρουρᾶς, μὰ φοβόταν μήπως φτάσουν ἐνισχύσεις στοὺς πολιορκουμένους, κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ δεχτῆ καὶ τὸν τρίτο ὄρο, μὲ τὴ συμφωνία ὅμως ὅτι ἡ παράδοσις τοῦ πύργου θὰ γινόταν ἀμέσως.

Ὁ Βωντεμόν ἔσπευσε τότε νὰ ξαναγυρίσῃ πρὸς τὸν πύργου καὶ φώναξε ἀπὸ μακριὰ, σαλεύοντας τὸ μαντῆλι του:

— Δεκτός κι' ὁ τρίτος ὄρος... Μπορεῖτε νά παραδοθῆτε ἀμέσως!...

— Ὡραία!... ἔκανε ὁ Καζέλλα. Δόστε μου τώρα τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας ὅτι ἡ συμφωνία μας θὰ τηρηθῆ ἐπακριβῶς χωρὶς καμμιά παρασπονδία...

— Τὸν ἔχετε...

— Θαυμάσια!... Πηγαίνετε τώρα νὰ φέρετε τοὺς ἄνδρες σας... Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἐτοιμασθῶ γιὰ τὴν παράδοσι.

Ἐπειτ' ἀπὸ δέκα λεπτά, οἱ Γάλλοι γρεναδιέροι ἔφταναν μπροστὰ στὸν πύργου. Παρήλασαν μὲ θαυμασία τάξι μπρος στὴν ἐξωτερικὴ ζώνη του κι' ἔπειτα, προχωρῶντας ἀκόμα περισσότερο, παρατάχθηκαν σὲ διπλὴ σειρὰ μπροστὰ στὴν πόρτα του.

Κι' ἔξαφνα ἡ πόρτα ἀνοίξε:

— Παρουσιάστε ἄρμ! φώναξε ὁ λοχαγὸς Βωντεμόν.

Ὅλοι οἱ στρατιῶτες ὑπάκουσαν... Τότε, φάνηκε ὁ Καζέλλα καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῆ ἀνάμεσα στὴν τιμητικὴ αὐτὴ παράταξι, κρατῶντας στὸ ἄριστέρό του χέρι τὴν κορσικανικὴ σημαία κι' ἔχοντας περασμένο ἀπὸ τὸν ὄμο του ἓνα τύμπανο, τὸ ὁποῖο χτυποῦσε μὲ τὸ σοβαρῶτερο ὕφος τοῦ κόσμου... Φοροῦσε στὸ κεφάλι του τὸ καπέλλο του, στολισμένο μὲ χρυσὰ γαλόνια καὶ ἄσπρα φτερά καὶ εἶχε θάλει τὴν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

Ὁ Βωντεμόν ἔδωσε ἓνα λευκὸ πανὶ στὴν αἰχμὴ τοῦ σπαθιοῦ του καὶ τὸ σήκωσε ψηλά.

ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

Κι' ενώ στεκόντουσαν μαζεμένοι έτσι εκεί μέσα, ο Γάλλος πρόσεξε ότι το μπράτσο του στρατιώτη μας ήταν ξεσκισμένο και καταματωμένο από μια σφαίρα που το είχε περάσει ξώδεσμα. Έβγαλε άμέσως έναν επίδεσμο από το σακκιδιό του και το τύλιξε με φροντίδα. Έπειτα ήρθε η σειρά του Μαχμούτ να δέση το μέτωπο του Γάλλου που είχε πληγωθή ελαφρά πάνω απ' το φρύδι.

Έστριψαν ύστερα ένα σιγαρέττο κι' άρχισαν να κουβεντιάζον με νοήματα σαν φίλοι. Η σκιές του θραδιού άπλωνόντουσαν εν τώ μεταξύ... Όταν το σκοτάδι έγινε αρκετά πυκνό, ο Μαχμούτ έδειξε στο Γάλλο τη διεύθυνση των τουρκικών γραμμών και του έγνωσε ότι έπρεπε να τον ακολουθήσει. Μά κι' ο Γάλλος του έδειξε την αντίθετη διεύθυνση και του έκανε το ίδιο νόημα. Για μια στιγμή άρπάχτηκαν στά χέρια κι' αναμέτρησαν τη δύναμή τους. Έπειτα κάρατησαν ο ένας τον άλλο γελώντας. Καθένας τους κρατούσε τώρα το όπλο του στο χέρι.

Η σφαίρες άκουγόντουσαν πειά σπάνια. Σκαρφάλωσαν ως το χεῖλος της τρύπας κι' έρριξαν μια ματιά γύρω.

Έπειτα έσφίξαν με δύναμη ο ένας το χέρι του άλλου και, χωρίς να κυττάζουν πίσω τους, έτρεξαν καθένας προς τη διεύθυνση των γραμμών του, προστατευόμενοι από το σκοτάδι.

Καθώς οί μισοί από τους άνδρες του λόχου του είχαν χαθή στη μάχη που θέρισε τόσα κορμιά, ή άπουσία του Μαχμούτ δέν είχε κάνει έντύπωσι σε κανέναν. Γι' αυτό, οί σύντροφοί του τον είδαν ξαφνιασμένοι να ξαναγυρίση στά χαρακώματα.

Άρχισαν να του κάνουν ένα σωρό έρωτήσεις κι' ο Μαχμούτ τους διηγήθηκε την ιστορία του.

— Και δέν μου λές, τον ρώτησε ο άνθυπολοχαγός του, γιατί άφησες αυτό το Γάλλο ζωντανό; Άφου δέν τον έπιασες αίχμάλωτο, μπορούσες να τον σκοτώσης την ώρα που έφευγε...

Ο Μαχμούτ χαμήλωσε το κεφάλι του κι' άπάντησε με τό γαλήνιό του ύφος:

— Δέν μπορούσα, άνθυπολοχαγέ μου... Είχα φάει το ψωμί του...

M. ΣΕΦΚΙ

ΨΥΧΗ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

πιό ώμορφη στολή του.

Προχωρούσε με μεγάλη σοβαρότητα, χωρίς να καταδέχεται να ρίχνη μια ματιά γύρω του.

Οί Γάλλοι γρεναδιέροι θά ήθελαν πολύ να σκάσουν στά γέλια, μά τους έμπόδιζε ή σιδερένια πειθαρχία τους, που τους κρατούσε άκίνητους σαν άγάλματα.

Όταν έφτασε μπροστά στο λοχαγό Βωντεμόν, ο όποιος τον χαιρετούσε με τό σπαθί του, ο Κορσικανός άρχηγός στάθηκε και με μια μεγαλόπρεπη χειρονομία, έβγαλε τό καπέλλο του, άνταποδίδοντάς του τό χαιρετισμό.

Έπειτα άρχισε πάλι να προχωρή, χτυπώντας πιό μανιασμένα τώρα τό τύμπανό του.

— Καπετάνιε! του φώναξε ο Βωντεμόν. Και ή φρουρά;... Πότε θά βγῆ έξω;

— Η φρουρά;... έκανε ο Καζέλλα σαν παραξευμεμένος.

— Ναί!... Αυτή που υπεράσπιζε τον πύργο!... Που εἶνε;

— Ω! λοχαγέ, όλ' ή φρουρά βγῆκε έξω!...

— Άσφαλώς δέν με καταλάβατε... Θέλω να πῶ: πότε οί στρατιώτες σας θά βγουν;

— Άπεναντίας, σῶς κατάλαβα πολύ καλά... Γι' αυτό σῶς έπαναλαμβάνω: «Όλη ή φρουρά βγῆκε έξω... μαζί μου!»

— Κατάρτα!... Εἶν' αλήθεια αυτό;

— Άληθέστατο!... "Ημουν ολομόναχος στον πύργο!...

— Χίλιοι διαβόλοι!... Μ' έξαπατήσατε!... Με ρεζιλέψατε!...

«Όλος ο κόσμος θά με κοροϊδεύη!... Θά με κάνουν τραγοῦδι!... Προτιμότερος ο θάνατος απ' αυτό που έπαθα!...»

— Ω! πῶς θά τολμήσω να ξαναγυρίσω στο Παρίσι... Μονάχα ένας Κορσικανός θά μπορούσε να συλλάβη ένα τέτοιο διαβολικό σχέδιο!... Σκοτώνετε με τη γελοιοποίησι έναν Γάλλο εὑπατρίδη!...

— Ω! αυτό εἶν' άλλη υπόθεση!... Σε σῶς τώρα απόκειται να τα βγάλετε πέρα όπως μπορείτε... Ο καθένας παίζει τὸ ρόλο του... Ο δικός μου ήταν να βγῶ από τον πύργο τιμημένα... Και βγῆκα!...

Και, χτυπώντας, σαν τρελλός τό τύμπανό του, ο Καζέλλα έξακολούθησε τό δρόμο του.

ΛΟΥΪ ΛΑΜΠΡΥ

ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ ΤΗΣ ΔΥΣΙΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

Έξ άλλου ή έμπιστοσύνη που είχε στο πέταλό του, τον έμπόδιζε να ταραχτή.

— Αυτό; φώναξε άνορθωνόμενος. Τύχη που την είχα! Ήρθε κ' ή σειρά μου να γίνω πλούσιος!

Κι' ούτε του πέρασε καν ή ιδέα ν' άντισταθῆ στά χέρια που άρχισαν να τον ψάχνουν, που του έλυσαν τό φουλάρι. Όταν οί χωροφύλακες βρήκαν τά άλλα έννέα ναπολεόνια, τους εἶπε γελώντας:

— Βλέπετε! Εἶμαι πιό πλούσιος απ' ο,τι φαίνομαι...

Τότε ο ένας από τους χωροφύλακες, που είχε και γαλόνι, στάθηκε μπροστά του άγριος και του εἶπε:

— Αυτά τά βρήκες μέσα στις τσέπες του άγνωστου που βρήκαμε σκοτωμένο στο δάσος. Έσύ τον σκότωσες;...

— Έγώ; Έγώ; τραύλισε ο Μπρίκ.

Τότε ο άλλος χωροφύλακας, έπιδεικνύοντας τό πέταλο που είχε βγάλει από την τσέπη του Μπρίκ, φώναξε:

— Αυτός εἶνε ο δολοφόνος, υπενωμοτάρχρα... Νά, μ' αυτό τό πέταλο τον σκότωσε... Κύτταξε!... Φαίνεται ακόμα τό αίμα άπάνω!...

Τότε, στο μυαλό του Μπρίκ, ξεκαθάρισαν με μιᾶς ή ιδέες και κατάλαβε πόσο τρομερή ήταν ή θέσις του.

— Δέν εἶν' αλήθεια! φώναξε. Τό πέταλο τό βρήκα στο λάκκο που κοιμόμουν και τό πήρα γιατί φέρνει εὔτυχία!...

— Και τά ναπολεόνια εκεί τά βρήκες; έκανε σαρκαστικά ο υπενωμοτάρχης. Στ' αλήθεια, εἶσαι τυχερός... Νά δυο εὔρηματα που θά σε πάνε μακριά...

Και πραγματικά τον πήγαν τον δυστυχημένο τον Μπρίκ πολύ μακριά... ως τη λαιμητόμο... Γιατί κανείς δέν θέλησε να πασαδεχτή οτι ο δολοφόνος, άπάνω στη θιάσι του να φύγη είχε σπείρει τη λεία του, κ' είχε πετάξει τό ματωμένο πέταλο, με τό όποιο σκότωσε, σε μια τάφρο, όπου κοιμόταν ένας αλήτης...

ΑΝΡΙ ΖΑΝ

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

Ύστερα ψιθύρισε:

— "Ας γίνουν και ή τρεις άδελφές λουλούδια. Η Λειλά να γίνη κόκκινο λουλούδι, ή Νετζέ άσπρο και ή Χατζί γαλάζιο, — σαν τά λουλούδια με τά όποια ή μητέρα τους στόλισε τις κούνιες τους. "Ας γίνουν λουλούδια τρυφερά που να μωσχοβολάνε, άφου λουλούδια ήσαν και όταν ζούσανε. Και άς άποχτήσουν φύλλα και άς σκορπίζονται τά φύλλα αυτά στον άνεμο σαν φτερά, για να μπορούν να πετάξουν και να θρουν τον άγαπημένο τους... Και ο άνεμος άς γίνη σκλάβος τους. "Ας μεταφέρη καθε άνοιξη, με την πνοη του, τά φύλλα αυτά από χώρα σε χώρα... Και άς άνθίζουν τά λουλούδια αυτά παντού, κάτω από τον ήλιο και κάτω από τά χιόνια, ως την ήμερα που θά μπορέσουν επί τέλους να σμίξουν με τον άντρα που άγάπησαν..."

***

Μόλις εἶπε ο Μωχάμετ τά λόγια αυτά, ή τρεις άδελφές μεταβλήθηκαν άμέσως σε λουλούδια.

Και ο άνεμος πήρε άμέσως τά φύλλα τους, για να τα μεταφέρη σε άλλους τόπους, στην χώρα ίσως όπου έμενε ο ώραιος γκιαούρης...

Φτερά δέν έχουν μονάχα τά πουλιά. Φτερά έχουν και τά λουλούδια. Μια μεγάλη άγάπη χάρισε φτερά και στά λουλούδια...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΛΗΤΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

ένος εὔλαβους άναχωρητοῦ της Θεβαΐδος...

Μά ή κοινωνία δέν άνέχεται μια μικρή και άθώα ύπαρξη ν' άνθίζη ελεύθερη, έξω από την πίεσι των νόμων.

Ένα βράδυ, δυο χωροφύλακες που περνούσαν από τό δρόμο, είδαν τον μικρό Μιμίλ, του όποιου ή παρουσία σ' αυτό τό μέρος τους φάνηκε λίγο σκανδαλώδης...

Του ζητούσαν χαρτιά, μά δέν είχε τίποτε.

— Και τί κάνεις εδῶ;... τον ρώτησαν αὐστηρά.

— Τι κάνω; Μά τό βλέπετε, τους άπάντησε άφοβα ο μικρός που είχε καθαρή τη συνειδησί του. Εἶμαι ο θυρωρός τ ο ὕ τ ά ν κ...

Μά οί χωροφύλακες δέν έδωσαν καμμιά σημασία σ' αυτή την άπάντησι.

— Έμπρός! Δρόμο, παληόπαιδο!... του φώναξαν.

Και, άφου πέρασαν τις χειροπέδες στον Μιμίλ, τον έπήραν μαζί τους για να τον ξαναφέρουν στον πολιτισμό, με την προστασία του και με τ' αγαθά του...

Κι' έγινε πάλι ένα φτωχό χαμίτι των δρόμων.